

Arrest

nr. 72 310 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 7 december 2009 het Rijk binnen en diende op 17 juni 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 29 augustus 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn te Kedi op Meskeram 5, 1982 (Ethiopische Kalender, hierna E.K.), oftewel 15 september 1989. Op 8 december 2009 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Op 25 november 2010 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U diende beroep aan tegen deze beslissing op 29 december 2010. Op 1 april 2011 werd de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd in een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het cassatieberoep dat u vervolgens aantekende bij de Raad van State werd verworpen. Op 17 juni 2011 vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag niet te zijn teruggekeerd naar Ethiopië. U herhaalde in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u door de Ethiopische autoriteiten vervolgd wordt omwille van uw activiteiten als vrijwilliger voor de 'Ethiopian Women Lawyers Association' (hierna EWLA). U voegde in het kader van uw tweede asielaanvraag eveneens toe dat u een vrees hebt ten opzichte van uw ouders omdat u het land en hun huis verlaten hebt zonder hen hiervan op de hoogte te hebben gebracht en zonder hun uitdrukkelijke toestemming. In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u aan het Commissariaat-generaal volgende documenten voor als nieuwe elementen voor: een **medisch attest** opgemaakt door Dr. Verhulst (dd. 20 mei 2011), een **attest** van uw activiteiten voor de '**Ethiopian Women Lawyers Association**' (dd. Ter 24, 2000 E.K. oftewel 2 februari 2008) en een **nota** van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen (hierna BCHV) (dd. 16 juni 2011).

B. Motivering

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er **u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast**. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de 1 asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u **nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is** opdat u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. **In casu dient tot de slotsom gekomen te worden dat u geen dergelijke elementen naar voor brengt**. Aangaande het **medisch attest** opgemaakt door Dr. Verhulst dient te worden opgemerkt dat dit attest louter vaststelt dat u vrouwelijke genitale mutilatie hebt ondergaan. U verklaarde dat u dit attest voorlegde op vraag van het Belgisch Comité voor Hulp aan de Vluchtelingen ter illustratie van het gedwongen huwelijk waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 18 augustus 2011, hierna CGVS, p.2). Er dient echter opgemerkt te worden dat aan de loutere vaststelling dat u als vrouw besneden bent, geen enkele conclusie betreffende het mogelijke bestaan van een gedwongen huwelijk waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest kan verbonden worden. Het feit dat u besneden bent impliceert immers niet noodzakelijkerwijs het bestaan van een gedwongen huwelijk. Met betrekking tot het **attest** van de '**EWLA**' dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dit attest verkregen te hebben in januari 2011 nadat het u op uw vraag werd toegezonden door uw oom (zie gehoorverslag CGVS, pp.2-3). U vertelde dat dit attest in het huis van uw ouders lag en dat u zelf reeds in het bezit werd gesteld van dit attest door de EWLA op Tir 24, 2000 (E.K.) oftewel 2 februari 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Toen u gevraagd werd waarom u dit attest niet tijdens uw eerste asielaanvraag aan het Commissariaat-generaal voorlegde, zei u het toen zelf niet had en dat u er niet aan dacht het te laten opsturen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Ook op de vraag waarom u dit attest niet eerder voorlegde aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordde u dat u er niet aan dacht (zie gehoorverslag CGVS, p.4), hetgeen des te bevreemdend is daar u tegen die tijd reeds de beslissing kende van het Commissariaat-generaal waarin de geloofwaardigheid van uw activiteiten als vrijwilliger voor de EWLA betwist werd. Het feit dat u er niet aan dacht dit attest voor te leggen is een weinig afdoende verklaring, des te meer daar uit uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag bleek dat u uw oom wel andere documenten liet opsturen vanuit Ethiopië ter ondersteuning van uw asielaanvraag; documenten waar u blijkbaar wel aan dacht om ze voor te leggen tijdens uw eerste asielaanvraag (zie administratieve dossier). Tot slot dient

gesteld te worden dat dit document de manifeste ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw activiteiten voor de EWLA – zoals vastgesteld werd tijdens uw eerste asielaanvraag – niet kan herstellen daar een document, om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund dient te worden door geloofwaardige verklaringen hetgeen, gelet op de vaststellingen die werden gedaan in het kader van uw eerste asielaanvraag, in casu niet het geval is. Bij de **nota** opgemaakt door het **BCHV** dient te worden opgemerkt dat u hier zelf geen bijkomende opmerking omtrent had (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Met betrekking tot de opmerkingen van het BCHV aangaande de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dient gesteld te worden dat deze beslissing en de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Ook het cassatieberoep dat hiertegen ingediend werd bij de Raad van State werd verworpen. Verder brengt het BCHV bijkomende algemene informatie aan aangaande de wet (Law Charities and Societies van 6 januari 2009, aangaande de Ethiopian Human Rights Council en aangaande de EWLA. Deze algemene informatie is echter evenmin van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw persoonlijk engagement en uw persoonlijke activiteiten voor de EWLA kan herstellen. **Wat betreft de door u aangevoerde gegevens aangaande een nieuw vluchtmotief dat u niet aanhaalde tijdens uw vorige asielaanvraag, met name de vrees die u beweert te hebben ten opzichte van uw ouders omdat u hun huis en het land verliet zonder hun uitdrukkelijke toestemming gevraagd te hebben hiervoor, dient bovendien het volgende vastgesteld te worden.** U stelde dat u voor uw leven vreest onder andere omdat u het land verliet zonder uw ouders hiervan op de hoogte te hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op vraag van het Commissariaat-generaal verduidelijkte u dat in de traditie waarin u geboren bent, het huis van uw ouders verlaten zonder hun toestemming of advies hetzelfde inhoudt als hen achterlaten om in de prostitutie te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Deze vrees dient echter ernstig gerelativeerd te worden daar u dit noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens uw tweede asielaanvraag aanhaalde. Op de vraag van het Commissariaat-generaal waarom u dit 2 voordien nooit inriep, repliceerde u dat u bij het eerste gehoor heel nerveus was en hilde en het daardoor misschien vergeten bent (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierop werd er door het Commissariaat-generaal op gewezen dat u ook verschillende malen gehoord werd in het kader van uw eerste asielaanvraag en uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelde ook daar er niet aan gedacht te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder bracht u geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat er in uw hoofd inderdaad een vrees bestaat ten opzichte van uw ouders en bracht u evenmin enige bijkomende informatie aan betreffende deze traditie. **Uit voorgaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er ook bij uw tweede asielaanvraag niet in slaagde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.** **C. Conclusie** Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster roept “een schending van de materiële motiveringsverplichting” in nu zij meent dat “De motivering van de bestreden beslissing bevat een aantal beoordelings- en inschattingfouten, en dit heeft tot gevolg dat de aangevoerde motieven de beslissing niet kunnen dragen”. Verder stelt het verzoekschrift dat de bestreden beslissing “een schending is van de formele motiveringsverplichting, die opgelegd wordt door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991), en tevens van art. 62 van de Vreemdelingenwet”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster diende een tweede asielaanvraag in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 1 april 2011 verzoeksters eerste asielaanvraag ongegrond verklaard. Op 25 mei 2011 besliste de Raad van State dat het cassatieberoep niet-toelaatbaar is. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat er niet meermaals geoordeeld wordt over eenzelfde zaak is te dezen zijn bevoegdheid beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe feiten behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen, en op voorwaarde dat het bewijselement niet kon worden voorgelegd in een vorige procedure.

3.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster op meerdere vlakken incoherent is over haar eigen profiel. Zo beweert ze als vierde vrouw uitgehuwelijkt te zijn aan een vijfenvijftigjarige man, wat nog steeds niet werd aangetoond, en anderzijds laat haar echtgenoot haar al twee jaar na het huwelijk vertrekken omdat ze als vierde vrouw onvoldoende inging op zijn "seksuele avances". Daargelaten dat verzoekster niet aantoont ooit gehuwd te zijn, is het gemak waarmee verzoekster haar verstoting kon verkrijgen, bezwaarlijk te rijmen met het onverzoenlijk en gewelddadig profiel van haar echtgenoot.

Voorts stelt verzoekster dat *"gelet op de culturele tradities, was zij ook niet langer welkom bij haar eigen familie, noch in haar geboortedorp"* terwijl ze anderzijds beweert dat ze wel naar haar geboortedorp terugkeerde en ook terug introk bij haar familie. Eveneens is haar verklaring *"Zij mocht terug een kamer betrekken in het ouderlijk huis maar werd bij terugkomst als een slavin behandeld door haar eigen familie en belast met alle huishoudelijke klusjes in huis"* niet verenigbaar met de vrijheid die ze kreeg om mee te werken aan NGO's en opleidingen te volgen en aan vrijwilligerswerk te doen. Dergelijke fundamentele ongerijmdheden tasten de waarachtigheid van haar beweringen en haar voorgehouden profiel fundamenteel aan. Hoe dan ook verzoekster is niet vertrokken uit Ethiopië omwille van haar huwelijk, noch omwille van de verstoting of de –al dan niet onheuse– behandeling van haar familie (zie haar verklaringen eerste asielaanvraag CGVS-verhoor).

3.3. In het kader van haar tweede asielaanvraag volhardt verzoekster in het asielrelaas en legt drie nieuwe stukken neer, met name een *"Getuigschrift van Ethiopian Women Lawyers Association (EWLA), dd. 24 mei 2000 (EK), met beëdigde vertaling"*; een *"advies van het B.C.H.V."* en een *"Getuigschrift Dr. L. V., dd.20 mei 2011"*.

3.4. Het *"Getuigschrift van Ethiopian Women Lawyers Association (EWLA), dd. 24 mei 2000 (EK), met beëdigde vertaling"* dateert van vóór verzoeksters vertrek uit Ethiopië. Daargelaten dat dit stuk geen nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en niet wordt aangetoond dat verzoekster dit niet eerder in de procedure kon meedelen, kan verzoekster niet gevolgd worden waar ze stelt dat dit haar lidmaatschap van de EWLA kan aantonen. Immers, verzoekster heeft bij haar eerste asielaanvraag zelf ontkend voor haar vertrek uit Ethiopië documenten te bezitten van de EWLA en verklaarde dat ze enkel een identiteitskaart en een politieconvocatie bezit (is *"al wat ik had"* gehoorverslag CGVS, 5.08.2010, p.2). Dit tast de authenticiteit van dit stuk fundamenteel aan. Voorts is ook de inhoud van dit attest bijzonder onprofessioneel opgesteld en ligt het geenszins in de lijn van wat kan verwacht worden van Ethiopische advocaten. Tot eenzelfde conclusie was de Raad ook al gekomen in verband met de politieoproeping neergelegd bij haar eerste asielaanvraag (RvV 1 april 2011, nr. 59 162).

3.5. Indien de argumentatie in het advies van het B.C.H.V. inzake de gebruikte landeninformatie kan gevolgd worden en de bevindingen van de bestreden beslissing inderdaad dienen te steunen op betrouwbare, objectieve maar ook recente informatie, dan kunnen de conclusies niet worden bijgetreden die getrokken worden uit de door verzoekster neergelegde recente informatie. Immers al wordt aangetoond dat de EWLA door de wet van januari 2009 financieel werd aangetast en haar activiteiten werden beperkt, dan nog wordt niet aangetoond dat de EWLA haar activiteiten diende stop te zetten. Overigens dateert het onvolledig geciteerde nieuwsbericht (Board Upholds Revocation of NGOs, Licences, Accounts Freeze) dat evenmin wordt toegevoegd, van na verzoeksters vertrek uit Ethiopië en brengt het aldus eerder het bewijs dat de organisatie voor haar vertrek uit Ethiopië wel nog actief was zoals ook kan blijken uit de door de commissaris-generaal toegevoegde informatie ("*2010 Country Reports on Human Rights Practices Ethiopia*", *US Department of State*). Ten slotte stelt verzoekster thans "*dat de overheid EWLA verbodt omdat ze verwant waren met de Ethiopische mensenrechtenorganisatie EHRO (Ethiopian Human Rights Organisation)*" terwijl verzoekster dit nooit heeft beweerd. Integendeel verzoekster verbond het lot van de EWLA met de politieke oppositiepartij Kinijit. Verzoeksters pogingen om haar foutieve verklaringen te harmoniseren met algemene informatie kunnen derhalve niet overtuigen.

3.6. Verzoekster kan nog steeds haar band met de EWLA niet aantonen. Het EWLA-atteest, waaraan geen geloof kan worden gehecht, doet geen afbreuk aan de in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag vastgestelde onbekendheid van verzoekster met de EWLA en de talrijke hiaten en onwetendheden in haar verklaringen. Zo kan verzoekster -in tegenstelling tot haar beweringen- de opdracht van de organisatie niet concreet toelichten en kent ze zelfs het symbool niet terwijl ze pamfletten zou hebben uitgedeeld en lokale activiteiten zou hebben georganiseerd.

Anderzijds kan uit de door verzoekster toegevoegde objectieve informatie evenmin blijken dat de EWLA zich toelegt op de door verzoekster beschreven activiteiten. Indien vrouwenrechten een breed begrip is, dan kan uit deze informatie blijken dat de EWLA zich specifiek toelegt op het bestrijden van de schending van mensenrechten en dit via wetgeving, rapporteringen, gerechtelijke bijstand, monitoring van processen en mensenrechten. Uit verzoeksters verklaringen kan niet blijken dat ze zich inliet met dergelijke activiteiten, noch dat ze een opleiding genoot om informatie te verstrekken over juridische kwesties, wettelijke bijstand kon verlenen of mede organiseren of kon rapporteren over mensenrechtenschendingen. Verzoekster benadrukt overigens zelf haar beperkingen en stelt dat moeilijk kan verwacht worden "*dat zij, gelet op haar laag opleidingsniveau en haar werkzaamheden als vrijwilligster voor EWLA, de doelstelling van de organisatie letterlijk zou weten weer te geven*". Daargelaten dat de bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoekster een "*juridische omschrijving*" diende te geven zoals ze wordt weergegeven "*in de statuten van de vereniging*" en zulks ook niet wordt verwacht, dan dient ze wel aannemelijk te maken dat ze lid was van een advocatenorganisatie, wat niet het geval is. Verzoeksters deelname aan de EWLA is ook om deze redenen ongeloofwaardig.

3.7. Ten slotte en daargelaten het lidmaatschap van verzoekster bij een NGO, kan evenmin worden aangenomen dat verzoekster een profiel heeft dat enigszins in opspraak kon komen bij haar autoriteiten. Immers verzoeksters activiteiten, in zoverre geloofwaardig, beperken zich tot eerstelijnsgezondheidszorg inzake besnijdenis, gedwongen (kind)huwelijken, HIV of zoals het verzoekschrift het stelt "*vrouwenrechten vanuit haar eigen ervaringen*". Verzoekster toont niet aan dat dergelijke activiteiten enigszins ingaan tegen de zienswijze van de Ethiopische autoriteiten of door hen worden vervolgd. Aldus en daargelaten de geloofwaardigheid van haar eigen activiteiten, toont verzoekster niet aan vervolging te vrezen in Ethiopië.

3.8. Er wordt ten slotte niet betwist dat de EWLA het respect voor de mensenrechten of vrouwenrechten nastreeft. Wel wordt niet aannemelijk gemaakt dat de EWLA verdacht wordt van banden met de Kinijit noch dat verzoekster een lid was van deze organisatie en de leden, ook tijdelijke vrijwilligers zoals verzoekster, systematisch vervolgd worden. Overigens is niet ernstig dat verzoekster haar profiel vergelijkt met leidinggevende personen van de EWLA, hun langdurige inzet en hun internationaal profiel. Zoals hoger aangehaald mist verzoekster de bekwaamheden om een vooraanstaande rol te vervullen binnen de EWLA en toont ze niet aan dat de eerstelijns hulp waaraan ze lokaal en sporadisch zou hebben deelgenomen, wordt of werd gesponsord door de EWLA. Ten slotte kan niet overtuigen dat NGO's of personen die ageren tegen HIV, gedwongen (kind)huwelijken en besnijdenis, vervolging

dienen te vreezen in Ethiopië. Dat verzoekster als vrijwilligster uitzonderlijk wel problemen kreeg omwille van dergelijke activiteiten kan dan ook niet overtuigen.

3.9. Het door verzoekster neergelegd medisch attest staft haar besnijdenis doch niet het voorgehouden asielrelaas.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster voert geen specifieke elementen aan aangaande de subsidiaire bescherming en beperkt zich verder tot het louter herhalen van het voorgehouden asielrelaas, het overnemen van passages uit het advies van het B.C.H.V., en het aanvoeren van theoretische beschouwingen en verwijzingen naar algemene informatie. Aldus blijkt evenmin uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK